

Фасцинира достигнуто

● Томислав Наузларић одушевљен резултатима двогодишњег рада и односом ИГМ „Тоза Марновић“ према вајарском симпозијуму, а Џон Бемстербур амбијентом који подстиче на стваралаштво

ТОМИСЛАВ НАУЗЛАРИЋ, рођен 1934. у Малинској на реци, не воли штампу и њену цену за продором у приватно. Када га питамо о школовању, изложбама, наградама, заједно се хитро попут школске рилепке припијене уз камен ученица на Јадрану. За разлику од ње, има браду и бркове, уме мангупски да се насмеје док у самоодбрани тешко „Мали мрав, мали мрав...“ Мансарда, мали цвет...“ и само једном се љуби-и-и...“ касније, одобрљив, објашњава све то, редом и са пуно трасти (а не, иако би се од професора Академије очекивало, сувопарно и са жељом а „попује“):

— Прво, према вама из шта сам опрезан, отац су, је ном приликом, сви моји одговори у подужем интервјуу истрептани. Друго, канав сам, да сам шта радио, излагао — неважно је за овај разговор. А ово певушим... Уметност сама за себе не постоји! Постоји само живот и наша нежа да га учиним лепшим. То је онај цвет из песме, што га појмемо на мансарди, симболу нечага што је високо изнад обичног, приземног. Мали мрав — то је човек у односу на живот. Сви смо ми мали мрави, који настоје да се попну, да достигну цвет. ...

— Ипак. — Завршили сте академију у Београду 1962.,

специјалку 1965. године. Кас, није?

— Дуго сам био слободан уметник... Остави то, да причамо о симпозијуму... Када сам од Којића, пре нешто више од две године, чуо о намери да се овано нешто покрене, сматрао сам да фантазира, да је све ово немогуће. Имам доста искуства са неким другим, сличним манифестацијама, које дуго нису стекле праву физиономију, или су је брзо изгубиле. Све што је Којић причао, сматрао сам утопијом! Сада, над учествујем, видим да сам грешио. Затенао сам нешто изузетно, пројенат, колико је мени познато, јединствен у ширим размерама. За две године трад вам је обогатио вредним галеријским делима, а све показује да сте и са овим великим скулптурама на прагу потпуног успеха. Схватате ли да, иначе, две године у уметности ништа не значи, а ви овим изузетном оспособавате то правило?!

Фасцинира ме и изузетан трг, на којем сте сачували све вредне старине и спојили их с новим. Све је то дало целину наква се ретко виђа, за разлику од моје Малинске којој је грубим захватима уништен идентитет... Ње говори и да у овом граду живе дивни људи, јер само такви могу да нађу и разума и самоодрицања за праве захвате. Уосталом, и овде у фабрици сам то осетио. Чувате оригиналног старог погона где је атеље, амбијент но

Џон Бемстербур и Томислав Наузларић

вих хала окружених негованим парком (ноји је идеално место да једног дана буде велина галерија тераноте на отвореном простору), залагање, директно учествовање десетак људи, од такозваног „обичног радника“ до директора, у индустријској производњи делова моје скулптуре — све то говори да је оправдана овано тесна веза удруженог рада и надградње. Ти лепо људи и све што је створено на самом почетку „Тере“ — дају потпуну веру да ово није мала уметничка авантура, него почетак остварења визије фантастичних могућности!

ЏОН БЕМСТЕРБУР, Холанђанин рођен у Хорену 1950. године, има за собом значајан уметнички развој. Са сликарства је прешао на вајање, завршио 1980. године академију „Артибус“ у Утрехту. У међувремену и након школовања дуго је на телевизији радио као сликар сценографија, упознао доста делова овог нашег света, десетак пута самостално излагао. Иако глас о нашем симпозијуму брзо путује (не

само Европом), затражио је да дође. Сада је наш гост, веома успешно уклопљен у целину уметничке групе. Град је површно упознао, занет је атељеом, ради — као и остали учесници симпозијума — по цео дан. Није много расположен за разговор, иако су нам на услузи многи преводиоци и за холандски и за енглески језик. О својој скулптури, показујући скице и завршене делове, каже:

— Инспирисало ме кретање људи. Посматрао сам их на променади и другим местима где се то кретање одвија непренидно. Запazio сам одређене правилности, одређена таласања у оба правца. Сада настојим да то двосмерно таласање прикажем помоћу петнаестак елемената од којих ће бити састављена целина скулптуре. Али, то не вреди описивати — треба видети крајњи резултат, нада све буде постављено на право место.

Хрвоје Радовановић